

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

skrifter. Derfor tager man fejl, naar man i de Egne af Landet, hvor dette er Tilfældet — og det er den alt overvejende Del —, taler om Kamrene, som om det var Stuer, man skulde opholde sig i, saa snart man var uden for Arbejdstiden.

Naar Talen er om Karlekamre, maa jeg maaske ogsaa sige, at hvis der er Uorden paa Karlekamrene her og der — og det er der sikkert —, maa man heller ikke glemme, at Skylden ikke altid behøver at ligge hos Husmoderen. Jeg tror nok, at der er to Parter, der skal være enige om at holde Orden, hvis det skal kunne lykkes. Jeg indrømmer gerne, at før i Tiden — og det gælder vel endnu visse Steder — var ikke alt, som det skulde være, men ogsaa paa dette Omraade, vil jeg hævde, er der sket betydelige Fremskridt i de senere Aar.

Man har ogsaa talt om Sengene i Karlekamrene. Jeg kan ikke lade være med at nævne, at da jeg forleden sad og talte med Professor Hal Koch om Sengetøjet i Karlekamrene, sagde jeg til ham, at jeg egentlig ikke kunde forstaa, hvorfor de unge paa Landet ikke selv tog deres Sengetøj med; det gør de jo i Byerne, hvis de skal have et Værelse. Jeg er da ogsaa bekendt med, at Højskoler og Landbrugsskoler heller ikke lægger Sengetøj til til de unge fra Landet, som kommer dér. Der var maaske her en Udvej, man kunde benytte.

Om alle de øvrige Spørgsmaal, der er rejst, først og fremmest Spørgsmaalet om Udstykning i bred Almindelighed, skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg hører til dem, der anser Tiden for at være inde til at foretage det, jeg vil kalde en à jour-Føring paa dette Omraade. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg vilde finde det lykkeligt, hvis det kunde ske i Enighed, og naar jeg lægger Vægt paa dette, er det, fordi det her i allerhøjeste Grad drejer sig om en Samfundsopgave. Hvis man fra alle Sider vil lade gamle Doktriner hvile og sætte ind paa en praktisk, realpolitisk Løsning af dette Spørgsmaal, kan det løses meget snart, og jeg kan sige, at mit Medarbejderskab i saa Henseende skal ikke komme til at mangle.

Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh var i sit Foredrag bl. a. inde paa Lovgivningen om Udførsel af Landbrugsprodukter. Jeg er i den Situation, at jeg kan takke det ærede Medlem for hans Udtalelser herom; jeg er stort set ganske enig med ham. Det er nemlig rigtigt, at det private Initiativ i det lange Løb er uundværligt, hvis man ønsker at sætte ind paa Bevarelsen af et frit Landbrug. Jeg beklager, at vi endnu er i den

Situation, at vi ikke kan undvære denne Lovgivning, men jeg bemærkede ogsaa forleden Dag, at Formanden for Grosserer-societetets Komité, Rudolf Schmidt, gav Udtryk for, at den endnu var nødvendig for de store Grupper af Landbrugsvarer, der her er Tale om. Men jeg kan forsikre, at hvis det er muligt paa nogen Maade at føre mere af det private Initiativs Fordele ind i Udvalgene, skal jeg for mit Vedkommende stor Glæde være med, og jeg har ogsaa søgt i min Administration af denne Lovgivning at give det private Initiativ den Plads, det var muligt at give det.

Jeg kan her henviser til, hvad der er sket f. Eks. med Hensyn til Eksport af Frø og Eksport af Æbler, hvorledes man her i meget høj Grad har lempet Restriktionerne, saaledes at der næsten ikke er noget tilbage. Men jeg tager med Tak imod nye Ideer. Selve Lovens Affattelse tror jeg ikke i Øjeblikket kan være anderledes, end den er.

Jeg skal da slutte med at sige, at de mange Udtalelser, der er fremsat vedrørende Landbrugets Forhold, for mig bekræfter den kolossale Betydning, som Danmarks Landbrugsproduktion har i Dag, og alle uhildede vil formentlig ogsaa nu erkende Betydningen af den Lovgivning, vi gennemførte her i Eftersommeren, og som netop tog Sigte paa at sikre Opretholdelsen af Landbrugsproduktionen og derigennem i den Udstrækning, det var gør ligt, sikre os Betalingsmidler i fremmed Valuta. Der er for mig ingen Tvivl om, at Landbruget trods alle de øjeblikkelige Vanskeligheder, der er fremdraget, langt fremover vil være det betydeligste Led i hele vor Erhvervsøkonomi, og jeg er ogsaa overbevist om, at Erhvervet, hvad angaar faglig Indsigt og Dygtighed, staar meget stærkt i Konkurrencen med andre Lande den Dag vi skulde møde den.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Da man fra flere Sider her i Salen har været inde paa Beskæftigelsessituationen, skal jeg ganske kort fremsætte et Par mere almindelige Bemærkninger herom.

Ved en Betragtning af Arbejdsløshedsudviklingen i 1946 vil det være naturligt at sammenligne med Aaret 1944, hvor Arbejdsløsheden, bortset fra Aarene efter den forrige Krig, har været paa det laveste Niveau forud for 1946.

I Februar og Marts var Arbejdsløsheden i 1946 en lille Smule højere end i 1944. I Slutningen af Marts 1946 var der saaledes 7,6 pCt. arbejdsløse, naar man bortser fra arbejdsløse med kun 6 Dages Ledighed, arbejdsløse over 60 Aar m. v., medens Pro-